

Arrest

nr. 154 663 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2015.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 december 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Op 25 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Tegen de beslissing die het inreisverbod oplegt, werd op 26 september 2014 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 26 oktober 2014 werd eveneens beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad van 3 februari 2015 met nummer 137 879 en 137 880 werden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen. Bijgevolg is de beslissing inzake het inreisverbod definitief geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan - na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, die niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat - vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en dat haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 april 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 27 mei 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 31 maart 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij stelt dat zij, ondanks het inreisverbod waar in de beschikking naar wordt verwezen, nog wel degelijk een belang kan doen gelden. Immers heeft zij een nieuwe asielaanvraag ingediend die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overweging werd genomen, zodat zij op deze grond beschikt over een legaal verblijf en het inreisverbod als opgeheven moet worden beschouwd. Zij verduidelijkt op vraag van de voorzitter dat haar nieuwe asielaanvraag op 18 februari 2015 in overweging werd genomen, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen op 23 april 2015 een negatieve beslissing heeft genomen en dat zij hier tegen op 8 mei 2015 een beroep heeft ingediend bij de Raad dat thans nog hangende is. De verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid voor wat betreft de asielaanvraag en verwijst voor het overige naar haar nota.”

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat ze belang heeft bij huidige vordering, daar het haar opgelegde inreisverbod werd opgeheven doordat ze een asielaanvraag heeft ingediend die op 18 februari in overweging werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad op het volgende. De wetgever heeft in artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd het inreisverbod niet impliciet opgeheven door het indienen van de asielaanvraag die op 18 februari 2015 in overweging werd genomen. *In casu* werd er enkel gehandeld conform artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat een inreisverbod het onderzoek naar een asielaanvraag niet mag verhinderen. Bijgevolg dient de verzoekende partij overeenkomstig de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Tot slot wijst de Raad erop dat indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, deze mogelijkheid zou zijn opengesteld in artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet of minstens in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijst de Raad erop dat bij arrest van 8 oktober 2015 met nummer 154 157 de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Bijgevolg dient er met betrekking het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 31 maart 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 31 maart 2015 is het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS